

Еди Маринов
Любовна лирика

Заспивам сам...

Заспивам сам, а искам да прегърна някой,
въртя се буден със затворени очи
и знам че тебе търся в мрака,
но той погълнал те е цялата, уви.

Сънувам ден, бленувам светлина,
желая теб, мечтая красота,
но будя се, а тебе тук те няма,
пропадам пак в оная яма,
която изкопаха тук прекрасните ръце,
създали, покорили и убили моето сърце.

И ето – пак съм сам, а стаята мълчи,
и ето – пак кошмар ме чака,
въртя се буден със затворени очи,
заспивам сам, а искам да прегърна някой...

Нереална реалност

В ръката ми догаря незапалена цигара,
срещу ми гледат две затворени очи,
влакът пак тръгва от свойта несъществуваща гара,
папагалът говорещ незнайно защо днеска мълчи.

Лягам да спя, но все не заспивам,
очите затворени виждат тавана,
от бутилката празна пак водка отпивам,
меч нереален отваря в сърцето ми горяща рана

Ти все още си тук, но все пак те няма,
гледам, докосвам те – но не мога до тебе да стигна,
каква е тази пропаст помежду ни в леглото голяма,
кога ли най-сетне, седейки при мен далеч ще заминеш?

Защо в нереална реалност със тебе попаднахме?
Защо от екстаза ни толкоз боли?
Защо тъй бързо от ямата на Рая пропадахме?
Ще се видим ли пак истински – кога, как, дали...

Романтика

Спи още градът, небето чернее,
потропва навънка първи трамвай,
на изток планините розовеят,
а времето сякаш застива – безкрай.

Буден в леглото стоя неподвижно
и гледам как бавно се буди светът,
свещта ме огрява със пламъче тъжно,
покоят руши се, започва денят.

Косите – разпръснати, изражение – мило,
ръцете прегръщат ме, сърцето тупти,
ти будиш се, сякаш нов свят открила.
И аз го откривам... във твоите очи...

Роза

Във тъмна нощ стоя уплашен,
защото някой на вратата чука –
дали пък не е кошмарът ми страшен,
който се опитва към мен да открие пролука?

Аз ставам – замаян и все още сънен,
отварям вратата, но там няма никой,
отново потъвам в съня си безумен,
отново застивам във своя покой.

Отново се тропа, дали пък насън е?
Отново отварям – и там чака тя –
красива и ярка, при мен ще осъмне –
червената роза на черджето пред мойта врата.

До розата има и малка бележка,
написана с почерк чаровен, красив:
„Ти си моята най-голяма грешка,
никога няма да ме срещнеш. Бъди щастлив!“

А кой я остави? Това аз не зная.
Дали бе жената-блян от съня?
Дали ще се срещнем все пак най-накрая?
Дали не ме чака навън във нощта?

Просто...

На Теџи

Дете с всезнаещи очи,
присмехулко, който тъжен мълчи,
слепец, виждащ всичко толкова ясно,
свят просторен, в който е тясно...

Празно шише, от което отпивам,
вечност, която незнайно защо умира,
последна дръпка от незапалена цигара,
леден мраз, който изгаря...

Хрисим убиец, свободен роб,
жена, която е вярна до гроб,
нежна жестокост, плачеща радост,
много усилия, отиващи нахалост...
Живот във смъртта, сън в битието,
зелена кисела черешка в питието,
нереална реалност, старец в детето,
нож тъй желан, пробождащ сърцето...

Мишка огромна, слон толкоз малък,
от плътта Христова последният залък,
трезво безумие, невинна порочност,
красива гротеска, пренаселена самотност...

Сериозна усмивка, мрак в светлината,
поглед невиждащ, в рай – Сатаната,
животно разумно, рефлекс, но обмислен,
рационален живот вече безсмислен...

Врата в полето, скала в равнината,
куршум, що не може да пробие главата,
спокойно торнадо, край на безкрайност,
приравнима с всички индивидуалност...

Ти си такава – просто жена,
в която живее всичко това.
Знам, че ме искаш. И аз те желая.
Какво ще излезе? Ще видим накрая...

Ти

На Еци

Заспали чувства в стих дъждовен,
написани случайно, тъй отдавна,
събуждат в мен копнеж отровен –
сърце отключено аз да открадна.

Умряла мъка, възродена в светлина,
река, разляла се във застоялата нега,
бушува, стене, разбива, влудява,
през мене минава, руши и дълбоко остава.

Отключен с ключ омайно сладък,
отключва всеки със лъжа ключаря,
и вдишан, скучен, слаб, изгаря...

Заспива всеки, от бляна чист толкоз далече,
една мисъл обаче витае, не спи –
истина, копнеж, мъка, омая – просто ти...

6.8.2003 г.

Сила

Сила, определяема във тяло,
Цвете, все още неразцъвтало,
Желание, но искано тъй вяло,
Дете, в реалността все още оцеляло.

Жена безкрайна – не съвсем,
Невинността опорочена в грешен ден,
Грях, призant и вечно заклемен...
Събуждам се... И виждам, че е споделен...

И аз умрях, а май и ти умря,
Тук не остана личност, само вечността,
Цвят, разцъфнал на греховността,
Сила, определяема спрямо цвета...

Точка

Гледам умислено точка една,
Не обратното е – гледа ме тя,
Вперила втренчено поглед във мене –
Малка, но сякаш безкрайна вселена.

Стон се отделя от моите устни,
Виждам я, но без да мога да вкуся
От нейния мир, радостта, красотата –
Всичко събрано в точката, в мечтата.

А тя все ме гледа и все ми се смее,
Подканя ме с нея аз да се слея,
Но аз все не мога, все оставам далече,
Че как да я стигна и имам забравил съм вече.

Поглед омаен, желан и обичан
В очите на мило, любимо момиче...
Гледам умислено точка една,
Не обратното бе – мен гледаше тя.

Бъди

На Ивана

Детето май отдавна е умряло –
във сън на тленна земност е заспало,
намерило е вече майка си – тъгата,
а баща си олицетворило е с лъжата...

Не майка, не баща, за друго е на път –
за сроден ум, миг споделен, спокоен кът,
надежда глупава, наивен детски блян
прераджащ се от кръв и болка обруган.

Бъди мечта, бъди живот, бъди крила
на този феникс – подари за миг врата,
прозорец на детето във омразните стени...
Бъди... това, което си... бъди!

26.04.2004 г.

Вампир

Поглеждам в очите ти,
изпълнени с огнена сласт...
Ослепявам...

Чувам стонове ти –
болезнени, искащи още и още...
Оглушавам...

Усещам вкуса ти в устата си –
солен, резлив, сладко-кисел...
Губя вкуса си...

Вдишвам аромата ти –
миришеш на разпалено, разгонено животно...
Вече нямам мирис...

Докосвам тялото ти страстно –
то е топло, живо, желаещо, готово...
Осезанието ми умира...

Тялото ми се слива с твоето –
приемаща, гонеща, силна...
Плътта ми изгаря...

Отварям съзнанието си за теб –
ти го изпиваш, поемаш го цялото...
Оставам празен...

Отдадох ти се напълно,
поднесох ти всичко свое в дар,
нищо за себе си не оставих...

А ти – ти ставаш –
безучастна, безчувствена, но отново сита...
Излизаш, тръгваш си, оставяш ме...

Сам...
Празен...
Нищо...

Заблуда

Поглеждам очите ти – но това са лещи
и погледът в тях само привидно горещ е,
гледам те – сега прозрях същността ти – цялата,
докато нанасяш поредния слой грим пред огледалото...

не ща да понасям, да вярвам вече в тази измама,
искам любов – страстна, безгранична, но няма
с теб да се получи, това, което искам да бъде –
ти просто цялата си само една за очите и плътта заблуда...

Сам

Отново си мисля, отново съм сам
сред това огромно множество хора,
кръжащи и викащи около мене – там –
навън, навътре, изпълнили простора...

Отново оставам самотен и тъжен,
със хиляди приятели около мен.
Но никой от тях за мен не е важен,
към всички съм аз като айсберг – студен.

Отново на бара седя си и пия самичък,
около мене въртят се познати лица лицемерни
и чудя се как няма сред тях дори и едничък,
който да разбира стремежите ми ефимерни.

Кога ли най-после ще открия човека,
който като мен мойте мечти да бленува,
дали ще остана тъй както сега и навеки,
сам, тъжен, самотен – все неримуван...

Тя е

Няма я...
Тя е...
Видях я...
Тя е...

И моя...
Как да направя я...
Моя...
Като виждам,
че нищо не ни среща –
дори на живота върховете...

Виждам я –
сега,
имам я –
пак и отново –
тя е...

Искам, обичам, отново пожелаях...
Аз съм си все същия-
пияницата стар,
но вече видях я отново
и пак аз горя
и изгарям...

Поглеждам отново –
събуждам се...
Няма я...
Но чувството,
събудено отново,
не ще, не ще да умре...

От година-две
чувството не бях изпитвал,
и вече всички знаят,

че не ми трябва...
Но видях я...
Искам, желая...
Отсега и отново,
а може би пак както винаги –
завинаги...

И сигурно, както седя си
и сам си играя
и гледам я...
Търся я...
Искам, желая
и пак – сигурно литър-два днес ще изпия,
но дори алкохолът –
моят верен другар
няма да ми помогне...

И ето пак – видях я...
Нея...
Тя е...
Но не мога да я поискам,
забравил съм вече,
как става...

И пак – тя е...
И пак нея искам и имам...
И пак няма я...
Пак тя е...
Пак видях я...
Пак тя е...

Скъсване

Седиш си сам на приглушена светлина,
питаш се дали и тя като тебе сега е сама,
вдигаш телефона, размисляш, затваряш,
въпреки всичко не искаш сега с нея да разговаряш.

Болката в сърцето ти цял те изгаря,
фасът като любовта ти в пепелника догаря,
чудиш се ти какво ли грешно направихте,
та сега и двамата сами и самотни останахте.

Знаеш, че донякъде ти беше виновен
тя да си тръгне с трясък на вратата гръмовен,
но ината и глупостта не ти позволяват
ти да си първия, който се извинява.

Съзнаваш, че тя е колкото тебе упорита,
че дори и виновна няма да си признае открито,
че тебе винаги за всичко обвинява,
затова за пореден път слушалката оставяш.

Няколко дни чакаш да дойде, да звънне телефонът,
после сядаш и пиеш сам, безцелно, надул касетофона,
превъзможваш, отказваш загубата да признаеш, упорит,
но нож те ръга в сърцето зад мъглата алкохолна скрит.

Дали завинаги любовта си отиде – това и двамата не знаете,
може би все пак някой ден един пред друг ще се разкаете...

Няма я

Събуждам се...
Обръщам се...
Леглото е празно...

Защо си тръгна, защо остави ме сам,
пак болката давя, пак съм пиан...
но тя остава, за разлика от тебе, тук, при мен,
гори ме и изгарям, ранява ме днес, всеки ден...

Излизам...
Търся те...
Няма те...

Какво направих, какво стана?
завинаги май в неведение ще остана...
Тичам, диря, но отново аз оставам сам
и сам ме боли, сам нося товара голям...

Виждам те...
Искам те...
Имам те...

Защо е сега, защо не е преди?
Удар понесох, удар голям нанесе ми ти...
Ти си тук, и все пак те няма,
къде остана онази жена обичаща, вечно засмяна...

Ставам...
Излизам...
Оставям те...

Защо е така, защо толкова боли?
О, Боже, стори нещо, чудо направи...
Искам да бъдеш отново такава,
каквато бе някога и всичко да бъде както тогава...

Няма...

Няма я...

Няма я завинаги...

Видение

Призрачно видение за миг съзрях –
жената от сънищата си реална видях,
красива, но не съвършена и с това прекрасна,
срещу мене стоеше – истинска, кристално ясна.

Тя беше точно каквато във съня ми се явява –
малко добра, малко зла, но излъчваща нежност,
видях как и в нейните очи учудване изгрява,
че и тя е срещнала онзи, когото търси цяла вечност.

Видях, че в погледа и за друго място няма,
освен за любов – безгранична, всеотдайна, голяма.
Мигът обаче много бързо отмина,
а с него и тя – истинската също си замина.

Пред мене стоеше просто някакво момиче,
а не бленуваната жена, която обичам.
То ме гледаше учудено, странно,
уплашено от погледа ми от любов пламнал.

Сега тя си отиде, но зная,
че ще я срещна някой ден и най-накрая
ще бъдем заедно истински някога,
въпросът, изглежда, е само кога...

Пак

Бурното спокойствие, завладяло морето,
обхваща и мойта душа бледно-ярка,
изпълва ми празната гледка ума и сърцето,
ям си горещия сладолед с неизвестна марка...

В ушите ми бучи тих, галещ грохот,
изпълнена с движение е пустотата и ме завладява,
отнасям се с плътта си с някаква нежна жестокост,
топлината на слънцето съзнанието ми вледенява...

Виждам те тук, до мен – ефирна и бледна,
поглеждам пак – не, няма те в този истински свят,
търся те, викам те за една целувка последна,
в истината не вярващ, сам оставам пак...

На раздяла

Скъпа, утре заминавам,
за пореден път аз те оставям...
Недей, недей да се сърдиш
и знай – пак при тебе ще се върна,
а дотогава – вземам част от тебе с мен,
за да знаеш, че душата ми огряваш всеки ден,
за да знаеш, че за тебе мисля
и въпреки разстоянието до сърцето си ми близо...
А догодина – догодина пак ще се видим,
пак на границата на световите наши заедно ще ходим...
Сега е време блаженството, покоя, който ми даряваш,
да отхвърля, да си тръгна, да те изоставя,
защото трябва там пак да се върна,
в онова гъмжило бързащо и извратено да потъна...

Спящата красавица

Пуст бе огромният мраморен замък,
заспали бяха всички придворни, слуги,
но все още живи, студени като камък,
гледаха с поглед чакаш в отворените си очи.

Аз влязох, разгледах, останах омаян
от нея – красива и нежна жена,
целунах я и ето че почна се краят
за мен и нея, за едва осъзнатата мечта.

Тя се събуди, погледна ме нежно,
благодари ми за изгубената възвръната свобода
и после с поглед омаен, но някак си тъжен,
докосна с хурката мойта ръка.

И тъй аз заспах със съзнание будно
и мислех за своите стари мечти,
за осъзнатия блян – принцесата блудна,
която приспа ме, а сърцето – уби.

Съзнах, че е искала щастие свое,
а не моята малка и проста мечта –
аз да съм просто неин, тя просто моя,
завинаги едно до края на вечността.

Но не, тя имала стражник обичен
и него желяела, дори във съня.
Когато аз паднах, тя към него затича,
не се обърна, върху ми поглед дори и не спря.

Едно нещо в съня ми остава със мене,
онзи й поглед при мойта целувка,
изпълнен с любов, тъй дълго таена
за този миг – просто преструвка...

Сега чакам да дойде мойта принцеса,
чакам да свърши все нявга съня,
чакам мига тъй желан, тъй чудесен,
когато ще ме целуне... И ще отмъстя...

Синтезирано

Аз искам... да свърши най-сетне този момент.
Аз искам... да падне последният бент.
Аз искам... мъчението да престане.
Аз искам... да спреш да ровиш в живата рана.

Ти искаш... какво ли, не зная.
Ти искаш... май още се чудиш.
Ти искаш... рая, но ако може без края.
Ти искаш... и с мене и с него да бъдеш.

Не искаш... да ме загубиш.
Не искаш... и него да нямаш.
Не искаш... до продължи тази лудост.
Не искаш... това, което искаш.

Не искам... да бъда друг освен мене.
Не искам... да нося чуждото бреме.
Не искам... повече да мисля, повече тъга.
Не искам... да продължава все така.

Аз мога да искам, това дете искам,
Аз искам да искам, това дете мисля.
Ти може да искаш, което не можеш.
Но вече е късно... краят ти сложи.

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2697>]